

„Einmítt það“

I.

I Light, 7. des. s.l. s. 730, er kafli frá mikilli lærdómskonu, Mrs. C. Rhys Davids, D. Litt., M. A., sem hún segir að hafi verið lagt mjög fast að sjer að rita. En þeir sem gert hafa, eru í öðru lífi. Þykir mjer mjög líklegt að þeim hafi aðeins mjög ófullkomlega tekist að fá ritað það sem þeim er svo mikill hugur á að menn fái að vita hjer á jörðu. En þó eru í kaflanum þessi stórfróðlegu orð: „Vjer höfum vilja á að hjálpa, en erum mjög hindraðir í að veita hjálp af blindni jarðarbúa gagnvart tilveru vor, sem heima eigum á öðrum jarðstjörnum: We will to help but we are very hindered in helping by the blindness of earth to the reality of us of other worlds“.

Það sem bannar að nauðsynleg hjálp verði veitt, er vanþekkingin á þessu undirstöðuatriði heimslíf-fræðinnar að menn endurskapast eða endurlíkamast eftir dauðann, sem íbúar einhverrar annarar jarðstjörnu.

II.

Hjer er það sem íslenska þjóðin gæti greitt fyrir málum á þann hátt sem öllu mannkyni mundi til blessunar verða. Ísland gæti orðið fyrsta landið á þessari jörð, sem hætti að vera „land hinna blindu“. (Sbr. söguna frægu eftir H. G. Wells). Ísland gæti orðið það ljóssins land, Reykjavík sú ljóssins borg, sem Adam Rutherford, ágætastur allra Íslandsvina, hefir spáð að verða, muni. Ekki, þyrfti nú annars með en að nokkur þúsund Íslendingar ljeta sjer skiljast, að það sem jeg hefi verið að rita um þessi efni er blátt áfram sannleikur, vísindalegur, sannleikur, byrjun sem taka verður undir ef vel á að fara. Því að þá mundi, ef svo væri gert, skapast það andlega aflsvæði sem nauðsynlegt er til að samband geti tekist við þroskaðri íbúa annara jarðstjarna. Og þá mundum vjer hjer á jörðu skjótt vitkast svo, að endir gæti orðið á því hryllilega ástandi sem nú ræður.

III.

Það er rót allra meina hjer á jörðu — og raunar í alheimi — hversu sannleikurinn hefir átt erfitt uppdráttar. Sannleikurinn, á-

stundun sannleikans, er leiðin til fullkomunnar, leiðin til guðs. Ástundun sannleikans og ástundun kærleikans, því að hvorugt getur án annars verið, einsog vjer skiljum glögt, ef vjer reynum til að rekja sögu mannúðarinnar hjer á jörðu. Og það er býsna fróðlegt í þessu sambandi, að veita því eftirtekt hversu hinar völdugustu menningarþjóðir gera það sem þeim er framast unt til að drepa, meiða og eyðileggja, samtímis því sem fram er kominn, en að engu hafður, sá sannleikur, sem er hið ómissandi upphaf þess að mannkynið geti horfið frá Helstefnu til Lífstefnu. Lítilsvirðingin á velferð náungans nær hámarki samfara lítilsvirðingunni á þeim sannindum, sem meiri þýðingu munn fá til umbóta á högum mannkynsins en nokkur, sem áður hafa fundin verið.

IV.

Með byggingu Íslands var því tungumáli jarðarinnar forðað frá að líða undir lok, sem hefir í sjer fólgnar greiðari götur til rjettrar hugsunar en nokkurt annað. Í þessu kemur fram nægileg bending um það, hvert er hið sjerstaka hlutverk íslensku þjóðarinnar. „Sú þjóð sem veit sitt hlutverk, á helgast afl um heim“, segir í kvæðinu, og er það vel sagt. En hvernig fer þá fyrir þeirri þjóð, sem ekki veit sitt hlutverk? Um það veitir saga íslensku þjóðarinnar, frá upphafi alt til vorra daga, ýmsan mjög íhugunarverðum fróðleik. En á þessu gæti nú breyting orðið, og Ísland orðið í sannleika Farsælda Frón, Þjóssins land, og eigi einungis fyrir íslensku þjóðina eina, heldur og fyrir alt mannkyn. 20. des.

Helgi Pjeturss.